

Kari *ki. Pääsarjassa*

Sumalista ja Sielua
Wirvottawaista

W i r t t ä,
Christusen Kärsimisestä.

Ensimmäinen:

Jesusen kutsuma ääni työtä tekewäi-
sille ja raskautetuille Sieluille.

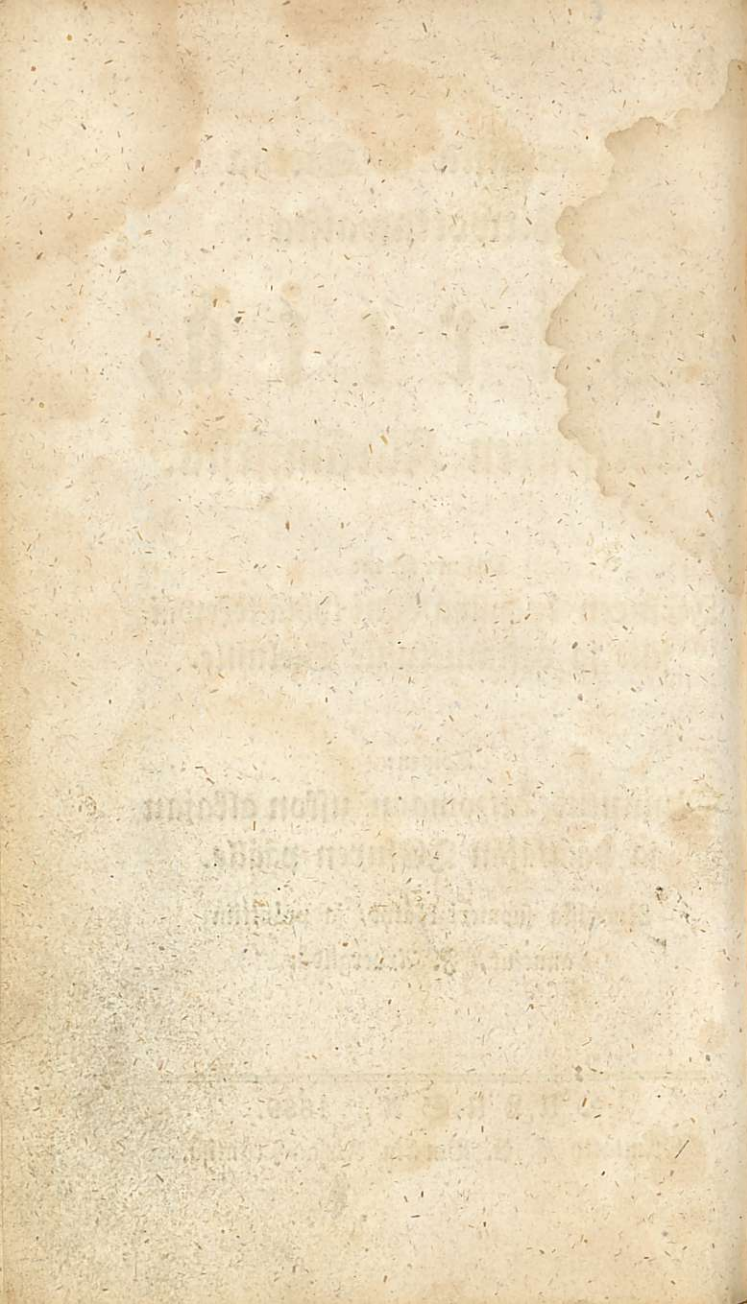
Toinen:

Muistutus katzomaan uskon alkajan
ja päättäjän Jesusen päälle.

Kuohista suomexi käätyt, ja pránttiin
annetut, F. Arbergilda.

S U L U S U, 1839.

Prántätty C. E. Barckin Kirjan-Prántisä.

Ensimmäinen.

W. E. Uinoan Jumalan korkeudes' 2c.

Eli 142, taikka 226 eli myös 110.

Kuitengin pitä sanat nopiammin kulkeman kuin näisä.

JESUS.

Ah! eik' sull' oll' tahtoo tull' morsiamex
mull? Mä sulle mun sydämen' an-
noin; Mä kallist' kyll' ostin sun weri-
pukull: Ja siasas waiwat kaikk' kannoin.
Mä muistan, ett' edestäs orjan olin: Viel
muistan sen päivän, koss' tähtes kuolin;
Sen todistaa haawat kuin kärsein.

2. Sä tiedät kyll' waiwan kuin ollut
on mull': Mun werisen tuskan' ja hiken':
Sä wereni woiman myös olet kyll' kuul',
Ei kolkutus ole sust' waiken'. Ah sanos
nyht! tahdot's mun pyhön estää: O
tahdot's thö-palkkan wiel' poijes kieltää?
Kuing's kuitengin olet niin kowa.

3. En ole mä luonnut sua kändama-
han Yht' maalist', waan taiwallist' kruu-
nu:

nu: Sun ostin mull' morsiamer' En
olemahan, Ja perimän ijäistä riemuu;
En tullut mä weljeri Engeleille; Waan
mailman syndisill' ihmisille, Mä weljer'
ja HERxari tulin.

4. Katz' syndisii olen niin rakastanut,
Ett asiansa päälleni otin: Pääll' ristiin
myös ruumini taiwuttanut, Ja waikenn'
koff' minua lyötin; En armahdan jäsen-
dän' ainoatakan; En säästän yht' wereni
pisaratakan; Sen todistaa sydämmen',
kylken.

5. Maan kulkiana pillas' ja surkeudes,
Mä olin juur syndisten edest': Yöll' wi-
lus', ja päiwill taas kowas helltees,
Mä rukoilin kaikesta wäjest' Kyll' pastoi-
sin, thötä tein synnin tähden, Sain kuole-
man palkaren' kaikkein nähden; Di aiijat-
tel' perjantait' pitkää.

6. Jos Laban on kieltännyt kymmenes-
ti, Pois Jacobilt' ansaitun palkan, Niin
sä olet sadasti, tuhannesti, Mun pyhündöni
estännyt hartaan. Muist', Sumal' on
syndisten edest' kuollut, Ja hijesä werises
surkiast' maannut; Mutt' syndinen syndii
wiel' tekee.

7. Noh! ongost nyt turha mun piinan',
hätän', Mun kuollon', mun waiwan mun
tuffan'; Di! engös saa kaikesta thöstän'
mitään? Mir' wuotaa mun haawani
hukkan? Ei, Isä sä lupasit, siihen luo-
tan,

tan, Mun sieluni teki thõt', kårsei tufkan;
Må tulen myös rawitur' wielä.

8. Ah Isän! muist' kuitengin lupaus-
tas, Tuo syndisii jalkaini juureen: Må
odotan heitä juur' mielest' rakas, Eng'
wäh, waan pidän heist' murheen; Mun
sydämmen halkee kost' hawaita saan, Ett'
syntinen kerjäten rukoilemaan Mult' tu-
lepi armoo ja uskoo.

9. Niin tulkaat siis syndiset minun
puolen', Suur' senlaisna kuin te nyt olet'.
Ah tulkaat må Jumalan Karis' olen:
Pais' minun te kuitengin kuolett' Kas'
haawojan', wertan', Kuing's niistää luu-
let. O syndinen kiiruhd' ett's thgön' tu-
let; Sull' kylkeni awoinna seisoo.

10. Må otan sun syndis ja mitä sull'
on Isäll' annan sull' kaikki mun oman':
Sun sisarex, morsiamex' ihellen luon' Ah
usko nyt wahwast' mun sanan! Jos et sä
nyt seisahda wiivythreen, Niin loppu
sun waiwas mun odotuxen'. Tuo sydäm-
mes wereni edest'.

Sielu:

11. Täs' on nyt mun sydämmen
Wapahujan! Sun haawoihis minua
kätkel' Tee minull' nyt niin kuin is' olet
halan', Ett' olisin lammasten retkell',
Kuin kuulewat äänes sua seurailawat,
Wert' ylistää, haawojas rakastawat, Sa
iloittain sydäntäs rakast'.

Toi=

B. E. Sag wördar din försyn ic.

1. Katz! Sumala ja mies Suur sur-
kias' ristis rippu, Ja weri hänest' tippuu,
Katz' Karitz' wiatoin Pääll' ristin rip-
puu noin! Määns alas kallistaapi, Kosk'
kuolem' ahdistaaapi. Häll' palkkaa mare-
taan, Tappuroill' kruunataan. Hän hy-
wain töidens' tähden Pilkataan kaikkein
nähdän Ryöwärten kessell' siin Hän häpi-
äll' rippuu niin.

2. Nyt sydän täsä Iho, Ja khynelet
kyl' wuotaa! Kukas nyt awun tuottaa?
Täs kysyh mahdetaan, Mistäs me lewon
saan; Kosk' JESUS on näin pilkatt' ja
surkijasti surmatt'. Kuin teki hywää ain',
Ja täytti koko Lain. Mä surkijast' duo-
mittaa, Sumalast' eroitettaa, Tiedän kyl'
ansaineen, Hambain kiristhyren.

3. Mutt' mingäs tähden siis, Sä kaik-
kivaldias HERA! Kyll' kärselit
monin kerran? Ah rakas! wastaa mull'
Kuing' piina tuli sull'? Mä vastaan: si-
nun tähtes Näin kärsin kaikkein nähdes';
Sjäinen autuus suur', Sull' weresän on
juur': Kas' uskoll' päällen' minun, niin
Sän säästä sinun. Hänt' weren lepytti,
Sun welkas sowitti.

4. Ah! kaho JESUSTA, ja sitä hirmuist'
tuffaa, Kuin sydämmest' händ' puffaa,
Ah!

Ah! kago Jumalaan' Kuing' surkiast'
waiwataan. Nyt pimeneepi filmäns':
Täs kuollon tuskas' syngiäs', Ja ruu-
miins kylmenee. Kuin meit' rakastelee.
Hän sanoo: Se on tähtett', Ja armo si-
null' nähtett'. Sitte hän nukkupi Pääns
alas painaapi.

5. Ah iloihe nyt maa! Sill' Kristus
on kaikk' tähtän' Sowindo uhrin päät-
tään'. O! iloih' mailma sä Jesuren
weresä, Kuin ombi tähtemm' wuotan';
meill' armon jälleen tuotan'. Nyt on ra-
kastajam' Kaikk' welkamm' sowittan', Ja
welkakirjan suuren Tähtänyt ristin juuren.
Hän wapahataja meill': Me synnist pääs-
neet jäll'.

6. Kiitos sull' olkoon suur' Karika!
waiwais tähden. Mä sydämmestän' läh-
den. Kiitän sua Jumala! Ristin pääll'
riippuwa Mä olen suur' kyl' synnist';
Kuitengin HERAN turwis' Ehl' olen
pensijä, Niin werens' lämmittää. Kosk'
syndi sydänt kaimaa, Jesuren Katson wai-
waa, Ja hänen haawoinsa; Kolt' sydän
lewon saa.

7. Ah! HERAN Zebaoth, Mä langeden
jalkais eteen, Niin kuin laps rukoilehen:
Ann' minull' weres se, Kuin mielen roh-
waisee. Ann' haawas minun parat', Ja
woima uskoa alat', Ja tappur' kruunulla,
Saat minull' kunnija. Sydämmen' kir-
joit' juuri, Sun hätäs waiwas suuri. Niin
kiitän sinua tääll' Ujaas ja ijät siell'.

8. O taimaan Tuomari, Kuin kailki
 kyllä tiedät, Ja oikein tuomit' taidat; Ur-
 mos minull' ain, Ja woimas alat' lain;
 All' anna minun nukkuu Laiskuteen, Ja
 niin hukkuu; Waan wirjäst' sodasa, Oll'
 häijyt wastaja Oll' eri minust' kostaan;
 Waan alla kaiten tuskan, Mua kuollos
 tuekoon, ja lewon andakoon.

9. Mun palveluxen' ain' Paimenen
 tykön' lienee, Hän itse minun wienee Lau-
 mansa seuraan näin. Nyt ja ain edes-
 päin. En Hänest' enä erii, Waikk' wuo-
 tais sydän weri; Waan Hänä rakastan,
 Ja piinaans kunnioitan. Sull' HERRA!
 kiitost' aina Weisamaan woimaa lainaa?
 Sinun rakastelen, Ja uskos' palvelen.

10. Nyt Amen sanon mä, Kosk' lop-
 puu tämä weisu, Sull' kiitos olkoon JES-
 su, Isän ja Hengen kans, Täsä ja kaites
 maas'. Sun ihmetöitäs Jumal', Ylistän
 Henges woimall': Sä näytit armos mull',
 Siis kiitost' weisaan Sull' Mull' HERR-
 ran armo suuri On ennett' armost' juuri:
 Hänä kiitän iloifest'. Nyt ja ain' ijäifest'.

